

saa højt om, i mange, mange Tilfælde slet ikke kommet til Udtryk. Den ærede sidste Taler talte om, at Detailhandlerne holdt Møde den ene Gang efter den anden. Ja, det er jo rigtigt, men det bliver som Regel ved Møderne, man glemmer at nedsætte Priserne, i hvert Fald har man ikke nedsat dem i nogen stor Udstrækning, og jeg gad vidst, om det ærede Medlem, hvis han f. Eks. køber sin Mad her i København, har mærket noget ret stort Prisfald, naar han har betalt sin Regning dér, hvor han faar sin daglige Kost. Jeg tror derfor ikke, man skal regne saa forfærdelig meget med Prisfaldet. Jeg tror, Forholdet er dette, at man gaar rundt og haaber paa et Prisfald, og saa er man tilbøjelig til at kapitalisere sit Haab, og ud fra dette kapitaliserede Haab anlægger man sin Betragtning overfor Aldersrentenyderne. Det tror jeg, man skal være varsom med. Man maa regne med, at det er vanskelige Tider, vi lever i, ogsaa fordi det Prisfald, man taler saa højt om, i mange, mange Tilfælde slet ikke kommer frem. Men bortset fra dette er de Sæter, der findes i Aldersrenteloven, af den Beskaffenhed, at de i hvert Fald for de mindstes Vedkommende ikke lader sig opretholde, for saa vidt man da ikke vil sige som den ærede sidste Taler, at man aldrig har regnet med, at de gamle skulde kunne leve af Aldersrenten, men kun ment, at den skulde være en Hjælp til Selvhjælp — i saa Fald kan man jo sætte Taksterne ned til et Minimum og desuagtet paastaa, at Aldersrenteloven opfylder sin Bestemmelse, da den kun gaar ud paa at yde en Hjælp til Selvhjælp.

Den ærede sidste Taler har gentagende været inde paa Ændringen i Lovforslagets § 1, som gaar ud paa, at kun naar særlige Omstændigheder taler derfor, skal man kunne gaa ned fra de 65 til de 60 Aar, og det ærede Medlem udtalte megen Ængstelse for, at man skulde gøre den Undtagelsesbestemmelse, som findes i Loven, til en Regel, saaledes at man i Virkeligheden gjorde Bestemmelsen om de 65 Aar fuldkommen illusorisk. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem har en saa slet Tro til Kommunalbestyrelserne. Jeg ved ikke, om det er paa Grundlag af Erfaringer, han har høstet i sin Virksomhed som Kommunalmand, eller hvorpaa han ellers begrundet

denne Opfattelse. Det forekommer mig ikke, der bør tillægges hans Betæneligheder nogen Vægt, thi det maa dog være saaledes, at de Mennesker, der sidder og administrerer Kommunernes Sager, hvad enten det nu er i By eller paa Land, holder sig Lovens Bestemmelser efterrettelige og kun bruger Undtagelserne dér, hvor det er nødvendigt. Men der er det underlige, at i enkelte Tilfælde havde det ærede Medlem ogsaa en uhyre Tro til det kommunale Selvstyre. Jeg lagde saaledes Mærke til, at da det ærede Medlem omtalte Brændselshjælpen, sagde han, at det kunde godt være, der var Kommuner, som slet ikke havde anvendt denne Brændselshjælp, men det var heller ikke nødvendigt i alle Tilfælde, der var intet at bebrejde disse Kommuner, for Forholdene var saa forskellige. Det kunde i mangfoldige Tilfælde paa Landet være saaledes, at denne Brændselshjælp ikke var nødvendig, og saa megen Tiltro maatte man have til Selvstyret rundt omkring i Kommunerne, at Kommunerne fik Lov til at raade i dette Forhold, som de vilde. Paa dette Omraade er det ærede Medlem altsaa Tilhænger af Selvstyreprincippet i Kommunerne, men naar det drejer sig om at tildele en 60-aarig Aldersrente, hvor det er nødvendigt, siger det ærede Medlem: Nej, det kan vi ikke være med til, for saa risikerer vi, at der tildeles alle 60-aarige Aldersrente, hvad de i Henhold til Loven kun skulde have Ret til, naar de var 65 Aar. Jeg tror imidlertid, at den Bestemmelse, som findes i § 1, vil være heldig. Jeg tror det, fordi man ikke kan være blind for, at det i mange Tilfælde vil være heldigt, at Aldersklassen fra 60 til 65 Aar kan komme ind under Loven. Saadan som vor Invalididentelov er opbygget, kan de paagældende ingen Invaliderente faa, hvis de er i Besiddelse af mere end en Trediedel af deres Erhvervsevne; der vil være en Mængde Mennesker, særlig i denne Aldersklasse fra 60 til 65 Aar, som ikke saa nær er i Besiddelse af deres fulde Arbejdsevne, men hvis Arbejdsevne alligevel er af en saadan Beskaffenhed, at de ikke kan komme ind under Invaliderentelovens Bestemmelser, og det vil derfor ganske sikkert være heldigt at kunne bringe en Del af dem ind under Aldersrentelovens Bestemmelser.

Det ærede Medlem, som sidst talte,